

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci 1. žalobce **J. K.**, a 2. žalobkyně **J. K.**, oba zast. JUDr. Danou Novákovou, advokátkou, Komenského 1, 591 01 Žďár nad Sázavou, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2006, č. j. 57 Ca 120/2003 – 67,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2006, č. j. 57 Ca 120/2003 – 67 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým byla pro nezákonnost zrušena rozhodnutí Okresního úřadu Žďár nad Sázavou, referát regionálního rozvoje ze dne 27. 6. 2001, č. j. Reg. 880/00 - Ci a rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě, odbor územního plánování a životního prostředí ze dne 31. 1. 2000, č. j. VÝST./3114/2000 - Sb týkající se 1. žalobce a rozhodnutí Okresního úřadu Žďár nad Sázavou referát regionálního rozvoje ze dne 27. 6. 2001 č. j. Reg. 132/01 - Ci a rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě odbor územního plánování a životního prostředí ze dne 31. 1. 2000, č. j. VÝST./3115/2000 - Sv týkající se 2. žalobkyně. Citovanými rozhodnutími okresního úřadu byla zamítnuta odvolání proti citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Jimi byli žalobci uznáni vinnými z přestupků podle § 105 odst. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“) a byla jim v souladu se zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložena každému pokuta ve výši 25 000 Kč a náhrada paušální částky ve výši 500 Kč. Přestupek měl spočívat v tom, že žalobci prováděli stavbu v rozporu se stavebním povolením.

V žalobě žalobci shodně namítali, že rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně bylo nezákonné a vydáno v rozporu se skutečným stavem. Specifikace přestupku byla zcela nedostatečná a odvolací orgán svévolně manipuloval popisem skutkového i právního stavu. Napadl i lhůtu rozhodnutí, doručování a příslušnost správního orgánu. Proti tomu se postavil ve svém vyjádření žalovaný, popsal správní řízení u prvního i druhého stupně jako jeden celek, upřesnil lhůty a příslušnost obce k projednání přestupku a podtrhl důkazy o spáchání přestupku při vědomí stavebníka a nutnosti změny stavebního rozhodnutí v případě změn stavby. Při ústním jednání u krajského soudu poukázali žalobci na to, že obdrželi povolení změny stavby před jejím dokončením.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, ale z jiných důvodů, než uvedli žalobci. Soud konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn a prokázán přesvědčivě a dostatečně, protiprávní jednání žalobci uznali, byť jej spáchali z nedbalosti. Vadou řízení však byla nesprávná kvalifikace přestupku. Oba žalobci byli uznáni správním orgánem prvního stupně vinnými ze spáchání přestupku podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, i když dikce tohoto ustanovení hovoří o provádění nové stavby bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že se o novou stavbu nejedná, naopak šlo o změnu stavby. Současně zavázal správní orgán svým názorem mj. o nutnosti zohlednit ex offio roční prekluzivní lhůtu k projednání přestupku, která nemůže být přerušena či prodloužena a v takovém případě správní orgán řízení zastaví.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že právě krajský soud nesprávně posoudil skutkový stav a neoprávněné změny v novostavbě vydává za změny již stávající stavby. Upřesňuje, že žalobci zahájili novostavbu rodinného domu podle stavebního povolení ze dne 2. 6. 1998. Dne 13. 7. 2000 bylo zjištěno, že provádí stavební práce v rozporu s tímto vydaným stavebním povolením a na tyto práce jim bylo vydáno dne 23. 10. 2000 rozhodnutí o dodatečném povolení již uskutečněných změn stavby. V takovém jednání nemohou být ani spatřovány znaky provádění změny stavby bez stavebního povolení, ale naopak znaky přestupku provádění stavby v rozporu se stavebním povolením, které bylo žalobcům vydáno dne 2. 6. 1998. Pojem „změna stavby“ se týká stavby již dokončené (definice v § 139b odst. 3 stavebního zákona). Dále podotýká, že stavební zákon nezná skutkovou podstatu přestupku provádění stavby v rozporu s rozhodnutím o povolení změny nedokončené stavby. Provádění nepovolené změny na nedokončené stavbě je obsahově totožné jako provádění stavby v rozporu se stavebním povolením. Z toho stěžovatel uzavírá, že žalobci neprováděli nástavbu, přístavbu ani stavební úpravu na dokončené, zkolaudované stavbě. Naopak na nedokončené rozestavěné stavbě prováděli práce nad rámec projektu a vydaného stavebního povolení. Proto považuje posouzení právní otázky krajským soudem v daném případě za nesprávné, rozsudek pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelný a navrhuje jeho zrušení.

K tomu se vyjádřili žalobci a ztotožnili se se závěry krajského soudu, který vyšel ze zjištění správního orgánu prvního stupně a proto tím rozhodnutím, které je nepřezkoumatelné a neodráží správně skutkový stav je rozhodnutí o uložení pokuty. Znovu poukazují na prekluzi, kterou správní orgán ve svém řízení nezohlednil.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobci na základě povolení ze dne 2. 6. 1998 prováděli novostavbu rodinného domu a od tohoto povolení se odchýlili tím, že rozšířili půdorys stavby a změnili vzhled stavby. Za toto porušení stavebního povolení dostal každý ze žalobců pokutu ve výši 25 000 Kč. Rozhodnutí o uložení pokuty byla vydána dne 31. 10. 2000. Proti nim se žalobci odvolali a rozhodnutími ze dne 27. 6. 2001 byla jejich

odvolání zamítnuta. Stavební úřad zjistil porušení stavebního povolení dne 13. 7. 2000 a dne 23. 10. 2000 na základě žádosti žalobců dodatečně povolil podle § 68 stavebního zákona již uskutečněné změny stavby. Šlo o změny nedokončené a nezkolaudované stavby. Že šlo o novostavbu, plyne nepochybně a jednoznačně z vyjádření obou stran sporu, ze samotného napadeného rozsudku i ze spisového materiálu (zejména předmětných správních rozhodnutí orgánů prvního i druhého stupně, z protokolu o ústním jednání u krajského soudu ze dne 26. 1. 2006 - č. 1. 60, z protokolu provedeném správním orgánem prvního stupně se žalobci dne 3. 10. 2000 - č. 1. 8 - a dodatku ze dne 19. 10. 2000 sepsaného s ing. P., který prováděl odborný dozor nad prováděním novostavby - č. 1. 6, z obou oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 18. 9. 2000 - č. 1. 9, 10 - i ze záznamu z výkonu státního stavebního dohledu konaného dne 13. 7. 2000 - č. 1. 12).

V daném případě se tedy jednalo o novou stavbu, která byla zahájena na základě stavebního povolení ze dne 2. 6. 1998. V rámci provádění této stavby, která nebyla v době přestupkového řízení dokončena a proto ani zkolaudována (k tomu uvádí žalobci své osobní a finanční důvody), se odchýlili žalobci při stavbě od projektové dokumentace a stavebního povolení. Protože šlo o stavbu novou, nedostavěnou, mohli se dopustit žalobci jedině přestupku podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, a to tím, že prováděli novou stavbu v rozporu se stavebním povolením, nikoli podle § 105 odst. 2 písm. b), podle kterého by se mohli dopustit přestupku tak, že by prováděli změnu stavby bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. O změnu původního povolení na stavbu nového domu požádali žalobci po provedení dohledu konaného správním orgánem a ta jim byla povolena (dodatečně, po provedení změn rozhodnutím ze dne 23. 10. 2000). Ze slovního, systematického a logického výkladu plyne, že pokud ustanovení § 105 odst. 3 písm. a) uvádí novou stavbu, v § 105 odst. 2 písm. b) musí jít nutně o stavbu jinou, tedy dokončenou a zkolaudovanou. A tou v souzené věci předmětná stavba nebyla. Krajský soud se tak dopustil chybného výkladu tohoto ustanovení.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který je totožný s právním názorem žalovaného a z tohoto důvodu napadený rozsudek pro nezákonnost zrušil a krajskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu